

Rozhovor s Alainem de Benoist pro francouzské stránky Boulevard Voltaire vedl Nicolas Gauthier

Čím víc ostatní strany Francouze před Front National (FN) varují, tím více jich stranu volí, což ukazuje, že lidé ve Francii jsou stále méně ochotni věřit čemukoliv, co jim establishment říká; a jejich znechucení a hněv neustále narůstají.

Nicolas Gauthier: Podle titulku Le Parisien zaznamenala Front National „tvrdou porážku,“ zatímco zástupce FN Gilbert Collard oslavuje „triumfální prohru.“ Váš názor?

Front National – tvrdá porážka nebo triumfální prohra?

Alain de Benoist: FN sice nezískala žádný z regionů, to ale není až tak důležité – důležitější je, že její podpora s každými volbami roste a ani tyto poslední nebyly výjimkou. Došlo k prolomení hranice 40% a hnutí Marine Le Penové má do budoucna zajištěnou podporu více než 350 zastupitelů (což také mimochodem řeší problémy s podporou zvolených představitelů pro prezidentskou kandidaturu. Zásadním se jeví fakt, že strana – proti níž se postavily současná levice i pravice, všechny velké strany, významné noviny, radiové a televizní stanice (nezapomínejme ani moralistické organizace, showbyznys, organizovanou židovskou komunitu (Reprezentace francouzských židovských institucí – CRIF), zástupce zaměstnavatelů (Francouzský svaz zaměstnavatelů – MEDEF), zednářskou lóži Grand Orient, Pierra Gattaze (předseda MEDEF), Bernarda-Henriho Lévyho a Danyho Boona /komik a filmař/) – míří k zisku podobného podílu podpory jako další dvě velké strany. Stručně řečeno, čím víc ostatní strany Francouze před Front National (FN) varují, tím více jich stranu volí, což ukazuje, že lidé ve Francii jsou stále méně ochotni věřit čemukoliv, co jim establishment říká; a jejich znechucení a hněv neustále narůstají.

FN odpovídá na nesmírnou poptávku po společné identitě, politické suverenitě a sociální bezpečnosti. Její poselství rezonuje zaprvé mezi mladými a zadruhé mezi příslušníky střední třídy, ohroženými pádem mezi nižší vrstvy nebo mezigenerační stagnací sociálního postavení. FN čerpá hlasy z dvojího problému nezaměstnanosti a imigrace, které ohrožují „okrajové“ Francouze, především na východ od linie Havre-Marseille (na východ od ní se nachází většina francouzského těžkého průmyslu, západ zůstal do velké míry zemědělský – pozn. Right On) Na jedné straně stojí lidé profitující z globalizace, na druhé její oběti. Na jedné straně máme Francii chránící globalizovanou buržoazii a maloburžoazii, která spoléhá na její ochranu, proti níž stojí křehká, nejistá a ponížená Francie; nejistá a relativně zchudlá. Elity versus národ.

Dobře si to uvědomoval Jacques Julliard, když napsal: „Hlasy pro FN jsou splněným snem bipolární marxistické sociologie marxismu: spojenectví proletariátu a střední třídy proti třídě vládnoucí. A obráceně – jak řekl Christophe Cambadélis – ‚republikánský odpor‘ vytvářejí kádry střední a vyšší třídy, šéfové, ‚bobos‘ (bohémská buržoazie), intelektuálové se k němu

vracejí... Popularita FN roste v reakci na pohrdání současných elit lidem a tato propast je třídní propastí.“

Levice nově už ani neváhá před naprostým harakiri, kdy vyzývá k hlasování pro stranu, kterou ještě před několika týdny obviňovala ze snah napodobit FN! To vypovídá mnohé o jejím rozkladu i o skutečnosti, že zavedená zaříkání už nedokáží zadržet přicházející příliv. Stoupenci antifašismu pohodlí a pozérství (Robert Redeker), pro které se pro příští stali vnitřním nepřítelem obyčejní lidé, jsou ohromeni, protože všechny dosud užívané strategie využívané proti FN (démonizace, zlehčování, stěžování) selhaly. Formulky vyobcování, které vyznavači **Věčného návratu** mumlají už od 30. let minulého století, utichají – pokud tedy přímo nevyvolávají salvy smíchu.

Proto nevyhnutelné zostření, Proto ona surrealistická podívaná, kdy Manuel Valls vystoupil ze své premiérské role, aby se na moment zhostil úlohy náborčího **Christiana Estrosiho** (středopravicový politik, kterého Cambadélis /předseda socialistické strany/ jen dva týdny předtím označil za „mnohem horšího než Marion“), militanti evropské ekologie – Zelení – rozdávali letáky na podporu **Xaviera Bertranda** (středopravicového politika a někdejšího ministra sociálních věcí), **čímž vyzývali oběti utahování opasků k volbě jeho původců** a předáka „socialistické“ strany vyzývajícího přívržence ke kolektivní sebevraždě vyklizením místních zastupitelstev, která byla šest let panstvími **Pierra Mauroye** a **Gastona Defferreho** (někdejší socialističtí předáci). **FN samozřejmě podává jasný důkaz, že systémová levice i pravice bezpochyby představují současně existující křídla téže strany. Dochází ke zpochybnění celého systému.**

NG: Po posledních volbách média mluví o „tripartismu“, zatímco Marine Le Penová to vnímá jako „bipartismus“ - vlasteneckou FN proti globalistickému Svazu pro lidové hnutí. Kdo má pravdu?

AdB: Skutečná tripolarita (lepší výraz než tripartismus) může být jen dočasná. Jak ale vidíme, důležitý je odklad hlasů do budoucna. Pravice získala Sever a Provence jen díky tomu, že získala hlasy levice a Marine Le Penová tomu nedokázala zabránit. Záleží tedy především na tom, jestli bude FN do budoucna schopna zamezit tomuto jevu – musí přesvědčit významný podíl levicových voličů, že hlas pro FN zastupuje jejich zájmy lépe než hlas pro pravici.

Síla Front National vychází ze skutečnosti, že se nedefinuje na levo-pravém spektru, které – jak ukázala Vallsova sebevražedná strategie – se stalo zcela iluzorním. Jestliže postoupí do druhého kola prezidentských voleb (což je možné, ale rozhodně ne jisté), bude stát jako oponent levice nebo pravice. V prvním případě bude muset sjednotit síly pravice, v druhém levice, což si žádá odlišný postup. Každopádně půjde na rozdíl od voleb v roce 2002 o zásadní přeměnu politického života. Důsledky celkového vítězství Marine Le Penové si lze jen stěžitě plně domyslet. Pokud zvítězí pravice, vypudí pravici; pokud triumfuje pravice, levici to rozloží, což otevře zcela novou politickou éru.

Původní francouzská verze rozhovoru **Entretien avec Alain de Benoist: Manuel Valls s'est transformé en sergent recruteur de Christian Estrosi!** vyšla na Boulevard Voltaire. Překlad

pořízen z anglické verze The future of the National Front publikované na stránkách Right On.